

Hi ha molta distància en canvis socials, ja que per exemple, un dels elements amb els quals s'ha d'enfrontar la Mercè Rodoreda és el rol de la dona perquè actualment les dones ens hem d'enfrontar a un altre tipus de problemes. Efectivament, no tant en l'àmbit polític, pel que fa a l'escletxa nació catalana, nació espanyola. En aquest sentit, la dictadura de Primo de Rivera tenia un objectiu claríssim que era aniquilar, si podia, la llengua catalana. Aniquilar és una paraula que a la novel·la surt molt. Aniquilar la llengua catalana com l'element identitari més fort de la nació catalana. No l'únic, perquè també va prohibir sardanes, aplecs i agrupacions que tenien un caràcter catalanista molt determinat. Han passat cent anys i ben bé no som allà mateix, perquè et podien desaparèixer sense cap problema o tancar-te a la presó sense judici.

A 'Paraules, flors i pólvora' reflecteix molt aquest perill de la llengua.

Sí perquè, què hagués passat si una autora francesa, britànica o italiana hagués començat a escriure en aquella mateixa època? Segurament s'hauria enfrontat a la societat pel fet de ser una dona, però no pel fet d'escriure en la seva pròpia llengua. I la Mercè Rodoreda sí perquè estava prohibida. Hem de pensar que l'eina més important dels escriptors és la llengua. Si ens la prenen és com si al Messi li tallen les cames. I als escriptors i escriptores catalanes durant molts anys ens han tallat la llengua, ens l'han pres, ens l'han prohibit. I això explica molt de la nostra història literària. Aquesta realitat també és un dels motors d'aquesta novel·la.

El Pep és ficció...

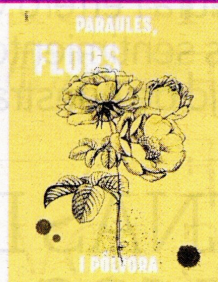
Absolutament. Són aquests ponts literaris de què parlo. Volia construir alguns elements que facin que la realitat de 1920 pugui oferir-se als lectors joves del 2020 perquè puguin entrar millor. Perquè la Mercè Rodoreda es va casar amb el seu tiet, que era una persona vint anys més gran que ella.

Com va anar?

El seu tiet Joan era una persona que des del seu exili econòmic a l'Argentina havia vist créixer la seva neboda i a quaranta anys, va decidir casar-se amb ella. Se'm feia una mica complicat normalitzar aquesta realitat que era relativament normal el 1920. I d'aquí neix el personatge del Pep. Em semblava més versemblant. Jo no amago el tiet, perquè s'acaba casant amb ella i tenen un fill. I és la realitat. Ella sabia des dels setze anys que es casaria i no trobo inversemblant que alhora s'encanterinés d'algun noi dels de Gràcia, més propers a la seva edat.

Se l'estimava?

La fitxa

Títol: Paraules, flors i pólvora.

Autora: Cinta Arasa.

Editorial: Animallibres.

Gènere: Narrativa històrica/contemporània.

«L'eina més important dels escriptors és la llengua. I als autors i autores catalanes durant molts anys ens l'han tallat, ens l'han prohibit»

«Quan la Mercè Rodoreda fa un canvi radical de pensament i de tipus de vida és durant la República, quan té 27 o 28 anys»

«S'havia de ser molt forta als anys 20 i 30 del segle passat per a trencar, ja que tothom et deia que havies nascut per a ser mare. Ella ho va fer»

Ella parla del seu tiet com un home. De fet, diu *I per què em diu vida meua si no em compra els vestits que jo vull?* Utilitza frases de les pel·lícules i les novel·les de l'època. A veure, hem de fer un viatge en el temps. La Mercè Rodoreda era una noia amb molt poca formació que pràcticament no havia sortit, no ja de Barcelona, sinó del seu barri, del Putxet. Pel que fa als nois del seu entorn, segurament eren menestrals, com a molt aprenents d'avocat. En canvi, el seu tiet era un home fet i ben plantat, que s'havia forjat un futur ell sol a l'altra punta del món i que havia tornat amb una petita fortuna. Eren elements que una dona havia de valorar. Estem parlant d'una època en què encara era molt vigent allò d'*És un bon partit*. De tota manera, jo no soc cap experta en Mercè Rodoreda i també se'm fa difícil opinar sobre certs aspectes de la seva intimitat. No soc ningú per fer-ho i no sé si té gaire sentit.

Ella troba en la literatura la seva llibertat?

Les primeres obres les publica set o vuit anys després de la meua ficció. Però quan fa un canvi radical de pensament i de tipus de vida és durant la República, quan té 27 o 28 anys. Comença a rebre diners pel que escriu a la 'Revista de Catalunya'. Després durant la guerra, sí que treballa al servei de propaganda de la Generalitat republicana. Ella deia que volia ser com l'Anna Karenina, però alhora la pressió social del rol que havia de tenir una dona també ho tenia present.

D'alguna manera, va aconseguir desempallegar-se d'aquest rol?

S'havia de ser molt forta als anys 20 i 30 del segle passat per a trencar, ja que tothom et deia que havies nascut per a ser mare. Ella ho va fer. Va separar-se del marit, va deixar el fill i va marxar a l'exili. I després va trobar l'Armand Obiols, amb qui va tenir una relació complicada. Va voler viure la vida com li va semblar millor i tot això, molta gent no li va perdonar. Se la va jutjar per la seva vida privada i no només per la seva obra literària, cosa que crec que no té cap sentit.

Després d'endinsar-se en la figura de l'escriptora, li ha caigut el mite o se li ha enfortit?

Vaig rellegir tota l'obra sobre la Mercè Rodoreda i de la Mercè Rodoreda. Grans sorpreses no em vaig emportar. Però sí que al llarg de la meua vida, a mesura que l'he anat llegint, no només novel·les sinó cartes, trossos de diaris, l'he anat veient d'una manera molt calidoscòpica. Puc dir que he tingut una sorpresa constant, perquè l'he anat redescobrint. És possible que mai acabem sabent de veritat què pensava ella i estarà bé que sigui així.